

blev ansat i Grænsegendarmeriet og i andre Etater dernede, ikke mindst i Trafik-etaterne. Den Gang rejste danske Embedsmænd i Sønderjylland og lovede dem, der vilde gaa ind i dansk Statstjeneste, at saa havde de fast Ansættelse med det samme. Der er mange Steder, hvor Tanken om Nedskæringen piner overordentligt, og der føres en meget stærk Agitation mod dansk Administration paa dette Spørgsmaal. Jeg vil derfor advare mod en saadan Nedskæring. Vi maa have Raad til, at det kan gaa paa en mere simpel Maade, at det, hvis der skal reduceres i Grænsegendarmeriet eller i andre Etater dernede, saa kan gaa paa den Maade, at man stopper op, saaledes at Reduktionen sker ved Tjenesteledighed. Jeg tror, at det vil gavne vort Land bedst.

Hvad det Spørgsmaal angaar, om Reduktionen er for stor, saaledes som den er tænkt her, siger Finansministeren, at den her foreslaaede Størrelse er, hvad Korpsets øverste Ledelse er gaaet med til. Men det er vel ikke det lempeligste Forslag, som Ledelsen kunde slippe med, der her er Tale om? For vi lever jo i Nedskærings-tider, og jeg ser Finansministeren sidde oppe ved sin Kasse og spejde ud over hele Landet efter Steder, hvor han kan skære ned, for at Skillingerne kan falde ned i Kassen. Det var derfor sikkert, at man ogsaa vilde slaa ned paa Grænsegendarmeriekorpset, og jeg spørger derfor: det var vel ikke det lempeligste, som Finansministeren kunde tænke sig at stille Ledelsen i Udsigt, og som vi nu kunde slippe med? Befolkningen ved Grænsen — det er givet, og det har det Medlem af Tinget, som har bedst Forstand paa disse Forhold, tror jeg, nemlig Hr. Holger Andersen, ikke turdet bestride — føler sig ikke tryk ved en saa stor Reduktion af Grænsegendarmeriet. De nede ved Grænsen — jeg bor nu selv lige ved Grænsen, i Grænsedistriktet — ser paa denne Reduktion med megen Bekymring, og jeg tror, at hvis den gennemføres, vil Resultatet blive, at vi faar hele Historien med frivillige Korps. Og dem er jeg heller ingen rigtig Tilhænger af, ud fra det Synspunkt, at Grænsen skal bevogtes og beskyttes af en Statsinstitution, det skal ikke overlades til private.

Finansministeren (N. Neergaard): Man kan dog ikke baade klage over, at der er for mange Tjenestemænd i Sønderjylland, og samtidig sige, at alle de Tjenestemænd, som blev ansat ved alle de Institutioner, der blev oprettet dernede, har et uforgængeligt Krav paa at blive siddende

der, indtil de paa naturlig Maade gaar af. Man kan ikke baade blæse og have Mel i Munden, man kommer til at give Afkald paa en af disse Ting, og det, man kommer til at give Afkald paa, er ganske sikkert den ganske urimelige Tanke, at en Tjenestemand — han være ansat i Sønderjylland eller hvor som helst — har noget Statsløfte paa at blive der, indtil han paa naturlig Maade gaar af paa Grund af Alder eller ved Død eller frivilligt. Det er der ingen Tjenestemand, der har, og det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte siger, at det har man fulgt i alle Tilfælde. Det ærede Medlem nævnte for øvrigt selv Postvæsenet, men der er adskillige andre Eksempler paa det modsatte. Der er det største Eksempel af alle, Militærvæsenet, hvor der i 1922 fandt en større Reduktion af Tjenestemandspersonalet Sted, end der er sket paa noget som helst andet Omraade. Naturligvis, de, der selv ønskede at gaa, blev foretrukket, men en Masse blev afskediget uden deres Villie.

Og det samme gælder paa alle Statsomraader. Det ærede Medlem har selv siddet som Formand for Administrationskommissionen, en Kommission, der jo foreslaar i visse Tilfælde, at Afgang først skal ske ved Ledighed, men i en stor Mængde andre Tilfælde anbefaler, at det skal ske, uden at denne Betingelse opfyldes. Jeg skal blot minde om, hvad der nu sker i Udenrigsministeriet. Der bliver under dette Ministerium afskediget et meget stort Antal Tjenestemænd, end ogsaa ældre, veltjente Tjenestemænd. Det er der ogsaa blevet under Finansministeriet, og det er der blevet under alle Ministerier. Jeg gad ogsaa vidst, hvordan det overhovedet skulde være muligt at faa de Reduktioner frem, som baade Regeringen, Administrationskommissionen og Rigsdagen vil have, hvis man absolut ikke skulde kunne afskedige dem, der en Gang er kommet ind.

Det ærede Medlem nævnte særlig, at det skulde være uheldigt at blotte Korpset paa en Gang for alle under 30 Aar. Det er heller slet ikke Tanken. Det er netop Tanken, saaledes som det ærede Medlem nævnte, at se, om der ogsaa er rimelig Grund til Afgang blandt de ældre, og se at faa det paa den Maade gjort paa en lempeligere Maade. Det er ingenlunde Meningen, at man kun vil afskedige dem, der ikke har Pensionsret. I det hele vil Bestemmelsen blive gennemført saa humant som muligt, men samtidig naturligvis under Hensyn til, at Korpsets Effektivitet opretholdes saa meget som det er muligt.